

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa T. Ł.

przeciwko S. L.

o rentę, zwrot kosztów leczenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 października 2013 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 10 stycznia 2013 r., sygn. akt VII Pa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. koszty postępowania kasacyjnego wzajemnie znosi.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią, więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego w skardze kasacyjnej, uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji, że w sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów skargi kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładnia wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji należy uznać za prawidłowe. Ponadto skarga ta nie wskazuje w dostatecznym stopniu naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano istotne zagadnienie prawne. Należy przypomnieć, że zagadnienie prawne jest to zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wnioski o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie – wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne). Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej

wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., sygn. akt II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia tych wymagań przedstawiane w niniejszej skardze zagadnienie prawne, które ogranicza się do postawienia pytania, bez jakiegokolwiek jurydycznej argumentacji, przedstawiającej wątpliwości interpretacyjne na tle przywołanych przepisów prawa. W skardze kasacyjnej nie wykazano zatem istotnego zagadnienia prawnego, bowiem sformułowanie pytania - „a) czy przy ocenie rozmiaru szkody polegającej na ograniczeniu zdolności do pracy zarobkowej osoby pokrzywdzonej wypadkiem powinno się uwzględnić stan zdrowia tej osoby i jej zdolność do pracy przed wystąpieniem wypadku” oraz „b) czy sytuacja na rynku pracy przy braku inicjatywy w poszukiwaniu odpowiedniego zatrudnienia przez osobę, której zdolność do pracy zarobkowej została ograniczona na skutek wypadku pozwala na obciążenie zakładu pracy pełną rentą w wysokości zarobków, jakie pracownik mógłby osiągać, gdyby pracę wykonywał.” stanowi tylko pozorne przedstawienie zagadnienia prawnego. W skardze tej brak uzasadnienia, z którego wynikałoby, że wskazane w niej „istotne zagadnienie prawne” zasługuje na rozpoznanie przez Sąd Najwyższy nie tylko ze względu na okoliczności faktyczne tej sprawy, której dotyczy skarga, ale także z uwagi na dotychczasowe orzecznictwo sądowe, w tym w szczególności orzecznictwo Sądu Najwyższego, dotyczące wskazanej w skardze problematyki prawnej.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy nie dopatrując się też nieważności postępowania - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.